

TATÁR SÁNDOR

(Líraia)t(l)an vers a költészetről
-nak és -nek

- Jön a költő, teli talicskával*
– annyira púpozott a talicskája,
hogy nem is látja, legalábbis nem' tényleges
méretében, tőle a nagy kupacot –
jön, s egymászván a már odagyűltet
vagy épp valahol félúton megállva,
odaborítja talicskáját az óriás' halomra.
- Jön a költő, félig telt talicskával*
(de nemritkán már segítőkkel, akik
az „iméntinél” kisebb tehernek nekifeszülnek),
tolja (tolják) fölfelé, majd elegánsan,
l_rámpaláz nélkül odaüríti ()
talicskáját a nagy halomra.
- Jön a költő, kishíján üres talicskával,*
heroldok dicshimnusz a lengi körül
drága terhét;
a dombra föl – mely ugyan nőtt azóta –
a talicska úgyszólván magától gördül, no lám,
s az elhivatott poéta kegyesen
borítja rá talicskája tartalmát
a közös irdatlanra.
Aztán név lesz ő is egy síremléken, és...*
-

- Jön a költő, aprócska [tétova] s gyéren rakott*
talicskával,
még útközben is elhány ezt-azt belőle,
amivel – most úgy rémlik neki – szegycint vallana,
jön, föl az óriásdombra (ha csúcsig nem is'),
s odaborítja zavart-reménykedőn amit hozott,
a tekintélyt-parancsolón felmagasló sánkra.
- Jön a költő; talicskája szinte színültig,*
érezvén: jó munkát végzett, s a lejtő
nem áll ellen jobban izmainak, mint
amennyi a győzelem érzetéhez kell majd,

* az utókor tiszteleg, pellengérez, felejt vagy

kufárkodik.

s terhét midőn hozzáönti a [tán nem is] csüggesztően-sokhoz,
az nem keveredik el nyomtalanul.

Jön a költő, ősz üstöke csak a bombaszvesztély miatt nem
hasonlítható glóriához, mert különben...

Talicskája bár túlrakva, szemre, nincsen éppen,
mind csupa súlyos [„arany és örökfriss“], ami benne
egymáson hever, otyannyira, hogy a
hagyományhalom, közeledtére, mintha szegyenlősen
lapulna összébb;

s mit sem kérdezve, várva, adakozóan önti
gazdagságát a folytonnövő hegy tetejébe.

S ő nem jön többet.

.....

Az irodalomtörténést a Nagy Kupac vonzza.

A rétegzett, az összehordott, amely nem mutat formát,
ám melyben – vallja – rend teremhető.

Vagy legalábbis otthonos járatok vájhatók benne,
s a katalógus mindenkit

minden arra érdemeshez elvezet.

Az irodalomtörténést nem ismer lehetlent, bárha
a bábeli anyagtömeg gúnyolni látszik

(mint iradatlan óceánmély kézilámpát)

csattanós aforizmát és akkurátus filológiát...

A literátor pásztázó szeme megszegyeníti azt, aki
a Nagy Kupacról, mint bibliai egyre hízó szörnyről,

metaforálkodik.

A költőforma' erre mit mond, mit is mondhat

(hogy ne ásódjék el őnmaga előtt mégse teljesen) –

hogy az igazi kihívás mégsem a halomba hordott

csillám, homok, kristály,

örök vagy komposztált rothadt virág,

termőföld és bontásanyag;

az igazi kihívás (vagy h í v á s) mindig egyetlen

homok-/humusz(?)-/arany(?)-/szem

akkor, ott páratlan csillanása.

.....

Az igazi kihívás **?

A valódi kihívás talán a talicska.

Talán a keréknyikorgás. Talán a hangtalan zene.